

РЕШЕНИЕ

№ 1904

гр. София, 26.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 10-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на единадесети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ИВИАНА Д. ЙОРДАНОВА
НАУМОВА

при участието на секретаря АННА Б. КОВАНОВА
като разглежда докладваното от ИВИАНА Д. ЙОРДАНОВА НАУМОВА
Административно наказателно дело № 20221110205083 по описа за 2022
година

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

Образувано е по жалба на Г. П. З. срещу Наказателно постановление (НП) № 21-4332-028141 от 21.02.2022г., издадено от Началник Сектор в Отдел „Пътна полиция” при СДВР (ОПП - СДВР), с което на жалбоподателя З. на основание чл.183, ал.3, т.5, пр.1 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) за нарушение по чл.6, т.1 от ЗДвП му е наложено административно наказание „глоба” в размер на 30 (тридесет) лева.

В жалбата на Г. П. З. се твърди, че Наказателното постановление е издадено от некомпетентен орган, при допуснати съществени нарушения в хода на административно – наказателното производство, поради което НП е незаконосъобразно. Жалбоподателят излага доводи, за липсата на материална и териториална компетентност на лицето, съставило АУАН, както и за липса на упълномощаване на Началник Сектор в ОПП – СДВР да издава Наказателни постановления. Според жалбоподателя не са изпълнени и изискванията на чл.43, ал.1, т.3 и чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН, тъй като посоченото в Наказателното постановление място на извършване на деянието не отговаря на обективната действителност. В деня на твърдяното нарушение се провеждал национален протест на пътно-поддържащите фирми. Поради тази причина жалбоподателят тръгнал с колеги от гр. Пловдив, за да вземе участие в организирания протест в гр. София. На входа на гр. София жалбоподателят и колегите му били проверени, били им снети данните и били съпроводени с полицейски патрулни коли до централната част на града, където паркирали с тяхно знание и в тяхно присъствие. Посочва се, че посоката на движение на управлявания от

жалбоподателя тежкотоварен автомобил е била изцяло съобразена с разпорежданията на полицейските органи. Жалбоподателят се позовава на чл.103 от ЗДвП и казва, че дори и да се приеме, че З. не е съобразил движението си с конкретен пътен знак, то това не е било осъществено виновно, а в резултат на организацията на протеста и контрола, осъществен от органите на реда. Според жалбоподателя не са спазени и изискванията на чл.42, ал.1, т.4 и чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН – липсвало описание на нарушението и доказателствата, които го потвърждават. За да се ангажира административната отговорност на жалбоподателя следвало да се установи по категоричен начин, че знак В4 е бил поставен правилно в момента на проверката и то в съответната посока. За жалбоподателя не било ясно в кой момент е констатирано нарушението, тъй като посоченото в АУАН и НП място било по време на ескорта, по време на който фокусът на лицето не бил върху действащите знаци, тъй като посоката на движение и маршрута се определяли от контролните органи. Жалбоподателят се позовава на чл.66, ал.2 от ЗДвП и посочва, че под символите на съответните пътни превозни средства на пътни знаци В4, В5 и В6 може да се указва с число допустимата максимална маса в тонове и забраната ще се отнася само за пътните превозни средства или за състави от превозни средства, чиято маса с или без товар надвишава указаната стойност. В случая такова допълнение към знак В4 не било посочено от наказващия орган. На следващо място жалбоподателят сочи, че наказващият орган не е обосновал въз основа на какви доказателства е ангажирал личната отговорност на Г. П. З. при условие, че той не е собственик на превозното средство, а е служител с трудов договор към „***“ ЕООД. Цитира се и нормата на чл.188, ал.1 и ал.2 от ЗДвП. В Акта не било посочено и в качеството на какъв се вменява нарушението на З.. Претендира се за нарушено правото на защита. В жалбата се навеждат и доводи, че не е спазена процедурата по чл.40, ал.1 от ЗАНН. Нарушителят е бил известен, но не бил поканен да присъства при съставяне на АУАН. Жалбоподателят твърди, че Актът му е бил връчен по-късно – на 11.01.2022г. По отношение на наложеното наказание в жалбата се казва, че то е явно несправедливо и очевидно несъответстващо на обществената опасност на деянието и дееца. Претендира се и за маловажност на случая. Според жалбоподателя случаят е инцидентен, друг път такова нарушение не е извършвал З., реализирано е във връзка с изпълнение на служебните му задължения и поради това се иска прилагане на чл.28 от ЗАНН. С тези аргументи жалбоподателят моли съда да отмени процесното Наказателно постановление.

По делото е депозирано писмено становище от Г. П. З. с вх. № 187691/09.09.2022г. В него жалбоподателят посочва, че поддържа подадената жалба и преповтаря доводите от нея. Допълва, че правото на протести и събрания е конституционно право. Освен това се претендира и за нарушение на чл.57, ал.1, т.6 от ЗАНН, като се казва, че чл.6, т.1 от ЗДвП е бланкетна норма и не предвижда при какви конкретни пътни знаци какви действия следва да извършват участниците в пътното движение. Като не е посочил конкретна норма, въвеждаща задължение за водачите на товарни автомобили да не навлизат в конкретен пътен участък и не е пояснил с число допустимата максимална маса в тонове /ако такава е била указана с пътния знак/, административно – наказващият орган не е изпълнил задължението си да посочи точната правна норма, която е била нарушена. Освен това се твърди, че на Г. З.

било издадено и още едно Наказателно постановление (НП № 22-4332-005705 от 06.04.2022г.), за което било образувано НАХД № 7228/2022г. по описана СРС, НО, 108 състав и съответно жалбоподателят се позовава на чл.24, ал.1, т.6 от НПК и чл.17 от ЗАНН. Доколкото актосъставителят не е очевидец на нарушението и Актът е съставен въз основа на снимков материал от Столична община, не са налице и предпоставките за прилагане на чл.40, ал.4 от ЗАНН. Към това писмено становище са приложени списък с разноски и договор за правна помощ.

По делото са депозиран и две допълнителни становище от Г. П. З. чрез адв. Б. с вх. № 241446/08.11.2022г. и с вх. № 6995/11.01.2023г. В допълнителното становище от 08.11.2022г. се посочва, че св. Р. не е присъствал и не е спирал за проверка водача на товарния автомобил. Имало е свидетели по установяване на нарушението, които актосъставителят е бил длъжен да подsigури при съставянето на Акта, но не е сторил това. Твърди се, че не е имало обективни трудности или невъзможност по призоваване на тези служители. В този смисъл ползването на свидетели само по съставяне на АУАН е в нарушение на предпоставките за ползване на тези свидетели в чл.40, ал.3 от ЗАНН, както и в нарушение на чл.40, ал.1 от ЗАНН. Твърди се, че описаната в АУАН и НП фактическа обстановка е непълна и жалбоподателят не е избрал сам маршрута си, поради което поведението му е несъставомерно от субективна страна. Преповтарят се доводите от жалбата касателно недоказаността на авторството на деянието. Преповтарят се и доводите от писменото становище с вх. № 187691/09.09.2022г., че чл.6, т.1 от ЗДвП е бланкетна норма. Относно представения по делото снимков материал се иска СРС да не го кредитира, тъй като не било ясно с каква камера е заснет, къде е била позиционирана тя, дата на заснемане и пр. Освен това се твърди, че от ангажираните по делото доказателства не се установява на посоченото в АУАН и НП място да е бил поставен пътен знак В4. Искане се съдът да отмени НП и да присъди направените от жалбоподателя разноски. В допълнителното становище от 11.01.2023г. се казва, че св. М. Д. не е наясно с реалната фактическа обстановка и не предоставя релевантна и относима за процесния случай информация. Предвид, че е описал автомобилите по модел, марка и регистрационен номер възниквал въпросът защо свидетелят не е съставил АУАН на място. Преповтарят се и доводите за придвижване до Орлов мост под указания и ескорт на полицейските служители, както и за липса на виновно поведение от страна на жалбоподателя.

Пред СРС, НО, 10 състав жалбоподателят Г. П. З. и адв. Б. не се явяват лично и не вземат устно и непосредствено пред съда становище по спора

Въззиваемата страна Началник Сектор при ОПП-СДВР също не изпраща свой представител пред СРС.

Софийски районен съд, като прецени събраните по делото доказателства, прие за установено следното от фактическа страна:

Жалбоподателят Г. П. З. е правоспособен водач на моторно превозно средство и има издадено и валидно свидетелство за управление на моторно превозно средство /СУМПС/ № 284419220 и талон № 7003167. Г. П. З. е в трудово-правни взаимоотношения с „****“ ЕООД

по силата на Трудов договор № 158/14.07.2020г. и работи като шофьор на тежкотоварен самосвал 12 и повече тона.

На 12.10.2021г. в гр. София бил организиран протест, в който се включил и жалбоподателят. Той управлявал товарен автомобил с рег. № ***, собственост на „****“ ЕАД и ползван от „Европейски пътища“ АД.

Служители на Отдел „Охранителна полиция“, Сектор „Общинска полиция“, сред които и свидетелите М. Ц.ов Д. и Ц. Генчев А., били на въпросния протест, за да охраняват обществения ред. Свидетелите Д. и А. възприели, че на бул. „Цар Освободител“ в частта от ул. „Раковска“ към бул. „Дондуков (в т. нар. „триъгълник на властта“) има струпани тежкотоварни автомобили пред БНБ и Президентството. По разпореждане на Началник Сектор „Общинска полиция“ свидетелите Д., А. и техните колеги направили списък на всички присъстващи на това място тежкотоварни автомобили. Били записани трите имена и ЕГН на водачите на превозните средство, както и марка, модел и регистрационен номер на МПС-то, а също и неговият ползвател. В списъка фигурирали и данните на жалбоподателя, както и индивидуализиращи белези на управлявания от него автомобил. Д. и А. изготвили и Докладни записки.

На 16.11.2021г. бил разпечатан на хартиен носител снимков материал от пътна камера, визуализиращ движението на тежкотоварните автомобили, участвали в протестните действия. На една от снимките от видео наблюдението с дата на заснемане на изображението 12.10.2021г. – 07:21 часа било заснето МПС с рег. № *** по бул. „Цариградско шосе“ – вход, с посока на движение от бул. „Ал. Малинов“, да навлиза и да се движи след пътен знак В4, разположен в началото на 4-ти километър в колона от тежкотоварни автомобили в дясната лента на пътното платно.

На 12.12.2021г. свидетелят Н. въз основа на снимковия материал и съставените Докладни записки, в отсъствието на свидетели – очевидци на нарушението, както и на самия нарушител, съставил пред Р.Й. и П.Д. (свидетелите при съставянето на АУАН) срещу Г. П. З. Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) с бланков № 845892 за нарушение по чл.6, т.1, вр. чл.13, ал.1 от ЗДвП за това, че Г. П. З. на 12.10.2021г. около 06:30 часа в гр. София управлява по бул. „Цариградско шосе“, с посока на движение от бул. „Александър Малинов“ към бул. „Цар Освободител“ товарен автомобил „****“ с рег. № ***, собственост на „Европейски пътища“ АД – гр. Пловдив и преди моста на площад на Авиацията, при наличие на пътен знак В4 навлиза и се движи срещу него. Видно от отбелязванията в Акта, З. се запознал със съдържанието, подписал е АУАН и е получил екземпляр от него на 11.01.2022г.

Въз основа на този АУАН е издадено обжалваното Наказателно постановление № 21-4332-028141 от 21.02.2022г., с което Д.Д. - Началник Сектор в ОПП – СДВР на основание чл.183, ал.3, т.5, пр.1 от ЗДвП за нарушение по чл.6, т.1 от ЗДвП е санкционирала Г. П. З. с „глоба“ в размер на 30 лева.

Наказателното постановление е получено от З. на 21.03.2022г. и е обжалвано с жалба, подадена по пощата на 04.04.2022г.

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на събраните по делото доказателства : показанията на свидетелите Н.Р., М. Д. и Ц. А., както и от писмените доказателства, приобщени към доказателствения материал по делото на основание чл.283 НПК - Трудов договор № 158/14.07.2020г.; списък на превозни средства; справка за лице; справка за собствеността на МПС с рег. № ***; доклад от видео наблюдение от 12.10.2021г.; писмо до ОДМВР-Пловдив за връчване на АУАН; справка картон на водача; Заповеди на Министъра на вътрешните работи с № 8121к-13318 от 28.10.2019г. и с № 8121з-1632 от 02.12.2021г.; известие за подаване на жалба по пощата; разписка с дата на получаване на НП; картон на НП № 21-4332-028141 от 21.02.2022г. и АУАН № Т845892 от 12.12.2021г.; справка за нарушител/водач; Заповед № 513з-5073 от 21.07.2015г. на Директора на СДВР, както и АУАН Серия Т с бланков № 845892 от 12.12.2021г.

В хода на съдебното следствие пред СРС се установи, че свидетелят Ц. А. А. няма отношение към процесния случай, поради което показанията му следва да бъдат изключени от доказателствената съвкупност като неотносими.

На лист 9 и лист 10 от делото има приложени Докладни записки, съставени от свидетелите Д. и А.. Доколкото в тях се съдържат свидетелски показания, само че дадени не устно и непосредствено пред съда, а в писмена форма, съдът счита, че тези документи не съставляват нито писмено, нито гласно доказателство по смисъла на ЗАНН и НПК, поради което не следва да бъдат подлагани на анализ. Освен това, според трайно установената съдебна практика (Решение № 149/16.10.2017г. на ВКС, III НО; Решение № 278/21.06.2010г. на ВКС, II НО и други) Докладната записка не представлява годно доказателствено средство и съдържащите се в нея данни не могат да служат като доказателство за установяване авторството на деянието и механизма на извършването му. Поради това съдът не подложи на анализ Докладните записки на свидетелите Д. и А..

Съдът остави извън доказателствената съвкупност и съответно не кредитира и приложените на лист 81-85 от делото извадки от електронни медии, тъй като те не представляват нито писмено, нито гласно доказателство.

Приложеният на лист 11 от делото списък на превозни средства е обективно писмено доказателство, което с оглед посочената на него дата /12.10.2021г./ явно е относимо към конкретния равен спор. От този списък се установява, че на 12.10.2021г. Г. П. З. с ЕГН : ***** е управлявал товарен автомобил „***“ – червен с рег. № ***. От това писмено доказателство, обаче, не се установява къде е бил управляван този автомобил.

Наличният на лист 14 от делото Доклад от видео наблюдение от 12.10.2021г. също е обективно и достоверно писмено доказателство, което съдът кредитира. От него се установява, че на 12.10.2021г. в 07:21 часа МПС с рег. № *** е било заснето да се движи в гр. София, бул. „Цариградско шосе“ – вход, с посока на движение от бул. „Александър Малинов“, да навлиза и да се движи след пътен знак В4, разположен в началото на 4-ти километър. От снимката също така се вижда, че това превозно средство се движи в колона от тежкотоварни автомобили, разположени в дясната лента на пътното платно. От

съдържанието на лист 14 от делото е видно, че тази снимка не е направена с автоматизирано техническо средство или система по смисъла на т.65 от § 6 на Допълнителни разпоредби на ЗДвП, а от камера за видео-наблюдение. Това не изключва използването ѝ по делото като запис от камера, разположена на определено място преди и независимо от нарушението, т.е. като запис, който не е изготвен за нуждите на доказване на нарушението. Съдът прие, че следва да кредитира тази снимка, макар, че от нея не се установява кой към 07:21 часа на 12.10.2021г. е управлявал превозното средство с рег. № ***. Съдът приема, че от това доказателство се установява единствено превозното средство, датата и часа, мястото на заснемане и косвено се доказва наличието на пътен знак В4, разположен в началото на моста на 4-ти километър.

Показанията на свидетелите М. Д. и Ц. А. са еднопосочни, не звучат предубедено и доколкото намират опора в приложения на лист 11 от делото списък на превозни средства, следва да се кредитират от съда. В случая е важно да се посочи, че от показанията на тези свидетели съдът приема за доказано наличието на много товарни автомобили в центъра на гр. София. Въз основа на тези гласни доказателства, обаче, не се установява пътят, по който са се движили товарните автомобили, за да достигнат до т. нар. „триъгълник на властта“, респ. дали някой от тях е минал през моста на Авиацията, посочен като място на нарушението в АУАН. Поради това СРС счита, че с показанията на свидетелите М. Д. и Ц. А. не се потвърждават констатациите от Акта.

Показанията на св. Р. се явяват неинформативни относно конкретното деяние, тъй като този свидетел не е очевидец на случката. Доколкото Докладната записка, както стана дума по-горе, не е годно доказателствено средство, щом съдът не кредитира нейното съдържание, няма как да кредитира и показанията на св. Р. в частта, в която с тях се пресъздава съдържанието на Докладните записки. Поради това съдът не постави в основата на фактическите и правните си изводи неговите показания. Същевременно - доколкото показанията на Н.Р. относно това, че той е съставил Акта намират опора в АУАН с бланков № 845892 от 12.12.2021г. - съдът кредитира думите на този свидетел единствено относно това какъв документ е съставил във връзка с процесния казус, както и обстоятелства, касаещи самата процедура по съставянето му – че е съставил АУАН въз основа на Докладни записки и че свидетелите по Акта не са очевидци на нарушението, а са свидетели при съставянето на АУАН.

Като изходящи от държавен орган и разполагащи с доказателствена сила, съдът кредитира приложените по делото справки на лист 12, 13, 15, 33-34 и 37 от делото. От тях се установяват лични данни на жалбоподателя и това, че е правоспособен водач на МПС, който има предишни нарушения по ЗДвП, както и се установява, че тежкотоварен автомобил „****“ с рег. № *** е собственост на „****“ ЕАД, а се ползва от „Европейски пътища“ АД.

Приложеният по делото Трудов договор № 158/14.07.2020г. е обективно и достоверно писмено доказателство. Съдът го кредитира и установява с кого е бил З. в трудово-правни отношения.

Заповедите на Министъра на вътрешните работи с № 8121к-13318 от 28.10.2019г. и с

№ 8121з-1632 от 02.12.2021г., както и на Директора на СДВР с № 513з-5073 от 21.07.2015г. са издадени от държавен орган и имат доказателствена сила за посочените в тях обстоятелства. Поради това съдът ги кредитира. От Заповед № 8121К-13318/28.10.2019г. на Министъра на вътрешните работи се доказва, че Д.Д. е заемала длъжността Началник на 03 Сектор „Административно обслужване“ към ОПП – СДВР. Като такава, по силата на т.3.6. от Заповед № 8121з-1632/02.12.2021г. на Министъра на вътрешните работи тя е имала правото да издава Наказателни постановления, вкл. и процесното НП. От Заповед № 513з-5073 от 21.07.2015г. на Директора на СДВР се установява, че Н.Р. е младши автоконтрольор в ОПП –СДВР и съгласно т.2.1., вр. т.1.3.1. от Заповед № 8121з-1632/02.12.2021г. на Министъра на вътрешните работи става ясно, че св. Р. е имал правото да съставя АУАН, вкл. и процесния Акт. Това означава, че конкретните АУАН и Наказателно постановление са издадени от оправомощени лица.

Приложеното по делото писмо до ОДМВР-Пловдив за връчване на АУАН е обективно и достоверно писмено доказателство, което съдът кредитира и приема, че Актът е изпратен и връчен на Г. З. чрез ОДМВР – Пловдив. Това означава, че изискването за връчване на Акта на нарушителя (по чл.43, ал.4 и ал.5 от ЗДвП) е изпълнено.

Известието за подаване на жалба по пощата и разписката за получаване на НП имат достоверна дата. Поради това съдът кредитира и тези писмени доказателства и съответно приема, че Наказателното постановление е получено от З. на 21.03.2022г. и е обжалвано с жалба, подадена по пощата на 04.04.2022г. Това означава, че жалбата е подадена в законоустановения 14-дневен срок за обжалване на НП.

По делото е приложен и документ, озаглавен „Картон на Наказателно постановление № 21-4332-028141/21.02.2022г. АУАН Т845892/12.12.2021г. СДВР“. Доколкото отразените в него данни намират опора в разписката на лист 19 от делото, СРС кредитира и това писмено доказателство.

Според чл.189, ал.2 от ЗДвП редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. В случая, обаче, СРС счита, че при съставянето на конкретния АУАН са били допуснати съществени процесуални нарушения, които подробно ще бъдат посочени по-долу, поради което Актът не следва да се счита за писмено доказателство с предварително установена доказателствена сила. Доколкото Актът е съставен въз основа на Докладни записки, а те нямат доказателствена стойност, нито представляват официален документ, за което съдът ще изложи мотиви по-долу, то констатациите от Акта не може да се приеме, че намират опора в приложените по делото Докладни записки или в косвените доказателства – показанията на св. Р.. Както стана дума по-горе, показанията на свидетелите М. Д. и Ц. А. също не се потвърждават констатациите от Акта. Твърдението в Акта, че именно З. е управлявал товарния автомобил на 12.10.2021г. около 06:30 часа намира опора единствено в списъка на лист 11 от делото, но констатациите, че в този момент автомобилът се е намирал в гр. София, бул. „Цариградско шосе“, с посока на движение от бул. „Ал. Малинов“ към бул. „Цар освободител“, преди моста на Авиацията (което е общоизвестно, че е на т. нар. 4-ти километър в гр. София) не само, че не се

подкрепя от събрани по делото доказателства, а и се оборва – доколкото от снимката на лист 14 от делото се доказва, че МПС с рег. № *** е било заснето да се движи в гр. София, бул. „Цариградско шосе“ – вход, с посока на движение от бул. „Александър Малинов“ и да се движи след пътен знак В4, разположен в началото на 4-ти километър, на 12.10.2021г. една към 07:21 часа, т.е. около час след посочения в АУАН времеви диапазон. Щом от коментираната тук снимка се доказва, че превозното средство е в движение в района на т. нар. 4-ти километър към 07:21 часа на 12.10.2021г., то час по-рано няма как да е бил на същото място. Поради това в тази част констатациите от Акта не се явяват подкрепени от други налични по делото доказателства и съответно СРС не дава вяра на написаното в Акта.

При така установените факти и предвид направения по-горе доказателствен анализ, СРС достигна до следните правни изводи:

Атакуваното Наказателно постановление е от категорията на обжалваемите пред съда административни актове. Жалбата е депозирана в преклузивния процесуален срок и изхожда от легитимирана страна в процеса, поради което се явява процесуално допустима и следва да се разгледа по същество.

Настоящият съдебен състав намира, че процесните АУАН и Наказателно постановление са издадени от компетентни лица /с оглед на изложените по-горе мотиви в тази връзка/ и при спазване на сроковете по чл.34, ал.1 и ал.3 от ЗАНН – доколкото в Акта се твърди, че нарушението е извършено на 12.10.2021г., АУАН е съставен на 12.12.2021г., а Наказателното постановление е издадено в рамките на по-малко от три месеца след съставянето на Акта.

От датата на съставяне на АУАН /12.12.2021г./ и датата на получаване на екземпляр от Акта /11.01.2022г./, както и косвено от писмото до ОДМВР-Пловдив за връчване на АУАН, се установява, че Актът за установяване на административно нарушение е съставен в отсъствието на жалбоподателя. Разпоредбата на чл.40, ал.2 от ЗАНН допуска да бъде съставен АУАН в отсъствие на нарушителя, но при две самостоятелни предпоставки, които предполагат предварително осъществени от контролните органи действия по установяване на нарушителя и неговото надлежно призоваване. Когато нарушителят е известен, но не може да бъде открит или ако е надлежно поканен да се яви за съставянето на АУАН – той не се яви, законодателят предвижда възможността да бъде съставен АУАН в негово отсъствие. От справката на лист 12 от делото може да се направи извод, че нарушителят е бил с известен адрес. По делото, обаче, няма представени доказателства, че З. е бил търсен, респ. поканен да присъства при съставяне на АУАН. Поради това СРС приема, че разпоредбата на чл.40, ал.2 от ЗАНН в случая не е спазена и съставянето на Акт в отсъствие на нарушителя представлява нарушение на чл.40, ал.1 от ЗАНН. Това е съществено процесуално нарушение, тъй като нарушителят е бил лишен от предвидената му по закон възможност да участва в процедурата по съставяне на АУАН и да се увери лично че той е съставен на посочената в него дата и пред посочените в него свидетели.

Според настоящия съдебен състав Докладната записка не е официален документ по смисъла на чл.93, т.5 от НК. Поради това тя не може да служи като основание за издаване на

АУАН на основание чл.40, ал.4 от ЗАНН. Правилно от страна на жалбоподателя възразяват и срещу това, че АУАН не е съставен в присъствие на свидетели – очевидци на нарушението, а в присъствие на свидетели само на съставянето на Акта при условие, че в случая по преписката се съдържат данни за очевидци на твърдяното нарушение и същевременно не се сочат обстоятелства за тяхната невъзможност да присъстват при съставянето на Акта. Поради това е основателно и възражението за допуснато нарушение на чл.40, ал.3 от ЗАНН.

На следващо място съдът намира, че е нарушена и процедурата по установяване на нарушителя. Изрично в чл.188, ал.2 от ЗДвП е предвидено, че когато нарушението е извършено при управление на МПС - собственост на юридическо лице, предвиденото в ЗДвП наказание се налага на неговия законен представител или на лицето, посочено от него, на което е предоставил управлението на МПС-то. Безспорно е доказано по делото, че товарен автомобил „****“ с рег. № *** е собственост на „****“ ЕАД и се ползва от „Европейски пътища“ АД. Преди да пристъпи към съставяне на Акта, обаче, актосъставителят не е изискал информация нито от собственика, нито от ползвателя на МПС относно това в процесния момент кой е управлявал автомобила. Не е ясно и как от снимката на лист 14 от делото – при записан час на нарушението 07:21 ч. на 12.10.2021г. е направен извод, че МПС е управлявано от същото лице, което в 06:30 ч. е било установено зад волана като водач на МПС-то според списъка, приложен на лист 11 от делото.

Разпоредбата на чл.6, т.1 ЗДвП от гласи : «Участниците в движението съобразяват своето поведение със сигналите на длъжностните лица, упълномощени да регулират или да контролират движението по пътищата, както и със светлинните сигнали, с пътните знаци и с пътната маркировка». Съгласно чл.47 от Правилника за прилагане на Закона за движение по пътищата /ППЗДвП/ пътен знак В4 е със значение „Забранено е влизането на товарни автомобили“. Поради това формално следва, че в АУАН и НП има съответствие между словесното и цифровото описание на нарушението. Вярно е, обаче, твърдението на жалбоподателя, че нормата на чл.6, т.1 от ЗДвП е бланкетка и препраща към други норми, които в случая не са посочени. Нито в Акта, нито в НП не е посочено какво е значението на пътен знак В4, нито е направена привръзка с чл.47 от ППЗДвП или към цитираната в писменото становище на жалбоподателя с вх. № 187691/09.09.2022г. Наредба № 18/23.07.2001г. за сигнализация на пътищата с пътни знаци. Поради това правилно се възразява, че е допуснато нарушение при описание на нарушението и правната му квалификация, като същите са недостатъчно ясно и пълно посочени, поради което може да се приеме, че е налице и нарушение на чл.42, т.4 и т.5 от ЗАНН, респ. чл.57, ал.1, т.5 и т.6 от ЗАНН.

Гореизложеното означава, че в хода на административно – наказателното производство са били допуснати съществени процесуални нарушения, ограничаващи правото на защита на наказаното лице, заради което НП следва да бъде отменено на формално основание. Въпреки това, дори и да не бяха допуснати тези нарушения СРС счита, че Наказателното постановление пак щеше да бъде отменено, тъй като

административно – наказателното обвинение не е доказано по безспорен начин нито от обективна, нито от субективна страна.

От списъка на лист 11 от делото се установява, че към 06:30 часа на 12.10.2021г. З. е управлявал МПС с рег. № ***, но не се установява къде е станало това и дали там е имало пътен знак В4. От снимката на лист 14 от делото се установява, че МПС с рег. № *** се движи в гр. София, бул. „Цариградско шосе“ и навлиза след моста на 4-ти километър посока центъра, както и че се движи след знак В4, но не се доказва в този момент кой управлява МПС-то. Освен това снимката на лист 14 от делото сочи за нарушение на пътен знак В4 към 07:21 часа на 12.10.2021г., докато обвинението срещу З. е за друг час – 06:30 часа на 12.10.2021г. Събраните и кредитирани по-горе гласни и писмени доказателства не доказват към 06:30 часа на 12.10.2021г. къде се е намирал жалбоподателят и дали на това място /където се е намирал/ е имало знак В4. Поради това обвинението се явява недоказано от обективна страна.

В жалбата се твърди, че на 12.10.2021г. З. е участвал в организиран протест. Това твърдение косвено се подкрепя от показанията на свидетелите, както и от снимката на лист 14 от делото, на която се виждат колони от тежкотоварни автомобили, които се движат един зад друг в дясната лента на пътното платно. Поради това СРС приема за житейски достоверна и кредитира тезата на жалбоподателя, че придвижването на тежкотоварните превозни средства от бул. „Цариградско шосе“ до централната част на града е било под надзора на контролен орган, както и че организацията на движението в града е била съобразена с провеждането на протеста. Това води до логичния извод, че маршрутът на придвижване на тежкотоварните автомобили е бил ръководен от институциите, които са съгласували протестните действия и не е свободно избран от водачите на автомобилите, участващи в протестните действия. Поради това не може да бъде изведен и умисъл у З. да наруши пътен знак В4, тъй като в случая той е упражнявал едно свое конституционно закрепено право на събрания и манифестации, във връзка с което е подчинил дейността си на общата организация на протеста.

Гореизложеното показва, че обвинението не е доказано и от обектива, и от субективна страна, което е още едно /самостоятелно/ основание съдът да отмени обжалваното Наказателно постановление.

След служебна проверка в ЕИСС по номера на делото, цитирано в становище с вх. № 187691/09.09.2022г., а именно НАХД № 7228/2022г. по описа на СРС, НО, 108 състав съдът установи, че за същите факти (дата, час, място, пътен знак, управлявано превозно средство и деец) се е водило и още едно административно – наказателно производство, във връзка с което са били издадени АУАН № 210082/05.01.2022г. и НП № 22-4332-005705/06.04.2022г., което е недопустимо и по същество представлява основание за прекратяване на едно от двете производства на основание 84 от ЗАНН, вр. чл.24, ал.1, т.6 от НПК. Това означава, че и този аргумент на жалбоподателя, застъпен в писменото му становище, се явява основателен и е още едно /допълнително и самостоятелно/ основание съдът да реши, че процесното НП следва да се отмени, тъй като е издадено за същите факти, за които е

издадено и друго НП, по което вече има постановен съдебен акт – Решение № 4911/09.12.2022г. на СРС, НО, 108 състав.

Съгласно чл.63д, ал.1 ЗАНН в производствата пред районния съд страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. Въпросът за разноските е уреден в чл.143 АПК, който е част от Дял III - „Производства пред съд“ и за неуредените в този дял въпроси се прилага ГПК /според чл.144 АПК/. В настоящия случай жалбоподателят е поискал присъждането на разноски в установения от закона срок и е представил списък с такива – видно от лист 72 и лист 119 от делото. С оглед изхода на спора и изрично направеното искане за присъждане на разноски в полза на жалбоподателя, СРС следва да осъди органа, издал процесното НП (по аргумент от чл.143, ал.1 АПК) да заплати на жалбоподателя направените от него разноски за адвокат. За пълнота следва да се посочи, че в хода на производството пред настоящата съдебна инстанция въззиваемата страна не е направила възражение за прекомерност на разноските за адвокат на жалбоподателя. Поради това и доколкото настоящото производство е административно – наказателно и жалбоподателят е ангажирал доказателства, че е ползвал услугите на адвокат в производството пред СРС, то, с оглед изхода на спора, в случая ОПП-СДВР следва да бъде осъдена да заплати на Г. П. З. сумата от 150 лева за направени от жалбоподателя разноски за адвокатско възнаграждение пред СРС – съгласно приложения на лист 73 от делото договор за правна защита и съдействие, в който е посочено, че жалбоподателят е платил на адв. Б. възнаграждение в размер на 150 лева. В случая този размер на уговореното и платено адвокатско възнаграждение съответства на минимума, предвиден в чл.18, ал.1, вр. чл.7, ал.2, т.1 от Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (в редакцията ѝ към момента на подписване на договора за правна помощ – 11.01.2022г.), а именно половината от 300 лева – доколкото на З. е била наложена „глоба“ в размер на 30 лв. (което означава, че минималният размер на адвокатското възнаграждение за защита е 300 лева според чл.18, ал.2, вр. чл.7, ал.2, т.1 от Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения) и доколкото според договора за правна помощ процесуално представително на адв. Б. е било само за изготвяне на жалба и писмено становище, а не и за процесуално представителство пред съд. Водим от изложеното съдът прие, че поисканите от адвокат Б. разноски (които според договора за правна помощ и списъка с разноски са 150 лева) следва да бъдат присъдени в тежест на органа, издал процесното НП, тъй като с настоящото решение се отменя Наказателното постановление.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 21-4332-028141 от 21.02.2022г., издадено от Началник Сектор в Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което на Г. П. З. на основание чл.183, ал.3, т.5, пр.1 от ЗДвП за нарушение по чл.6, т.1 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 30 (тридесет) лева.

ОСЪЖДА Отдел „Пътна полиция” при СДВР да заплати на Г. П. З. с ЕГН :
***** сума в размер на **150.00 (сто и петдесет) лева** за направени по делото разноси
за адвокатско възнаграждение.

*Решението може да се обжалва пред Административен съд – София град по реда на
АПК в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.*

Съдия при Софийски районен съд: _____